

FEHİMİ BEY'LE BİR GÜNÜMÜZ

Selcan Karataş

■ Pastanelerde sıra beklemek, normalde sıra beklemekten çok farklı. Mermer tezgâhın yanına dizdikleri meyveli, çikolatalı pastalara; un kurabiyelerine; tadına bayıldığım hatta evde deneyip ikincisini yiyemedem çöpe attığım frambuazlı kurabiyelere dalmışken sıra çabucak bana geldi. Hemşireden telefonu alıp “Bana geçen hafta getirdiğin susamlı şeylerden al.” diyen Fehmi Bey için buradayım. Her hafta olduğu gibi.

Apartmanın giriş katında oturan ve nasıl oluyorsa her hafta karşılaştığım, yalnız yaşadığından ve sürekli bana bunun zorluğundan dert yakınan Füsün teyze -ısrarları nedeniyle teyze diyorum- yine camdaydı. Perdenin hızlı çekilişinden, şu an kapıya doğru koşuyordur diye düşündüm. Biraz oyalanıp da girebilirim apartmana ama geç kalmak istemiyorum. Kafamda olabilecek en kısa konuşmaları döndürüp duruyorum.

Asansörü beklemek uzun sürer diye merdivenlerden hızlıca çıkarken kapı açıldı ve aşağıdan bir ses: “Bediiiiiz, dur gitme!”

Arkamı dönüp hızlıca çıktığım merdivenlerden tek tek lanet okuyarak indim. Her seferinde bıkkın bir suratla ve kısa cevaplarla dinlediğim bu kadın, hiçbir zaman vazgeçmeyecek. “Bir şey mi oldu, Füsün teyze?” dedim. Lütfen bir şey olsun artık; elle tutulur, anlatmana degecek bir şeyler olsun. Altına tonlarca ima koymadığın, iyi niyetle uzaktan yakından alakası olmayan sorularının dışında; ne kadar uzun yıllardır yalnız olduğun, ev işlerinde ve mutfakta ne kadar maharetli olduğun dışında.

“Fehmi Bey...” dedi. “Bu aralar çok huysuz. Hemşireye bağırdiğini işittim geçen. Sonra bir ses. Kırılma sesi. Bardağı fırlatmış kadının yüzüne. Son anda kaçmasa tam da yüzüne gelecekti.”

Şaşırmış gibi yaptım. Hemşireye telefonda saatlerce evde kalması için dil dökmemiş gibi, ilaçlarını alması için Fehmi Bey'e yalvarmamış gibi, mümkünse bu olay evin dışına çıkmasını diye çabalamamışım gibi.

Fusun teyzenin duyması bütün mahallenin duymasıyla eş değerken üstelik.

Yine de mahalledekilerin yapabileceklerinin en iyisi; yaşı yetmişlere dayanan bu ihtiyarın gittikçe kafayı sıyırmasından, adını söyleyemedikleri bir hastalığa (genelde yaşlılarda oluyormuş, yavaş yavaş unutmaya başlıyorlarmış her şeyi) yakalanmasından duydukları sahte üzüntüyle aralarında konuşmak. Yine bu ihtiyarın son günlerinde huzurevinde olmasının ne kadar isabetli olacağını aralarında konuşan birkaç esnaf. Bunu yüksek sesle dillendirememelerinin altında Fehmi Bey'in apartmanın sahibi olmasının, kırk yıldır aynı mahallede oturmasının, albay emeklisi olmasının da payı var elbette.

“Ben konuşurum Fehmi Bey’le, doktoruyla da görüşürüz, olur böyle şeyler ara sıra.” diyorum taşınalı bir yıl olmasına az kalmasına rağmen bu mahalleye, komşulara, etrafa çok çabuk ısınan bu kadına.

“Siz merak etmeyin.”

Merak eder gibi bir hâli yok Fusun teyzenin. Sözü kendine de getirmediğine göre gerçekten korkmuş bu sefer. Benden aldığı cevaplara da memnun değil üstelik. Daha fazla ciddiye almamı, olayı büyütmemi istediği her hâlimden belli.

Kadına baktıkça gülesim geliyor. Kendini bu kadar seven, her gece yatmadan önce saçlarını bigudilerle tek tek saran, her ay çürük yumurta sarısı renginde dip boya yapan, kilodan katlanmış bileklerinde altın bileziklerin dizili olduğu orta yaşlı bir şey. Ah diyorum, ya ziyaret için yukarı çıktığında Fehmi Bey bar dağı onun suratına fırlatsaydı? Şimdi karakolda çürük yumurta sarısı saçlarıyla sağa sola bağıyor olurdu.

Kendimi tutamayıp gülüyorum. Bir yandan hayal ediyorum bir yandan da hiçbir şey anlamayan, kapısının önünde dikilmiş bu egodan oluşan kadına bakıyorum, baktıkça gülüyorum; kadın kapıyı çarpıp içeriye girene kadar, çatlayana kadar gülüyorum.

Sanırım bir daha önümü kesemeyecek.

Umursamıyorum.

Çantamda evin anahtarını ararken hemşireyle karşılaştık. Sıcak gülümsemesinden yaşadıkları tatsızlığı sineye çektiği belli. Bu işe, aldığı dolgun maaşa da ihtiyacı var çünkü uzun zamandır eşinden ayrı yaşıyor. Boşanma davasını da yakın dostlarımdan birisi ricam üstüne aldı. Bütün bunlar toplanınca Fehmi Bey'in ufak tefek huysuzlukları çekilebilir oluyor. Yine de her seferinde içten bir teşekkür ediyorum. Bazen bizimle kahvaltı etmesi için ısrar ediyorum ama o ne zaman gelsem kahvaltı masasını hazır bırakıp çıkıyor. Yine her zamanki gibi selamlaşıp ayrılıyoruz.

Fehmi Bey’i salonda, plakların arasında gömülü görmek bile sevindirici. Daha önce evden kendisi gibi emekli arkadaşlarıyla buluşmak için çıkıp saatlerce yürüdükten sonra devriye gezen polisler nereye gittiğini hatırlamadığını, geri dönemediğini söylediği zamanlarımız olmuştu. Kendisini ziyarete gelen arkadaşlarına onu kaçırdığımızı söyleyip bizi şikâyet ettiği, onu kurtarmalarını istediği zamanlar da.

Bazen de bir kitap gibi sessiz, içe kapanık, dalgın. Bir kitap gibi öylece okunmayı bekliyor. Fehmi Bey’i öyle görmeye dayanamıyorum.

Plakları iyice karıştırdıktan sonra kafasıyla onayladığı birini bana uzattı. Tek kelime etmedi. Ben de bana verilen plağı hiçbir şey söylemeden pikaba koydum ve çalıştırdım.

Beni gördüğüne hiç memnun değil, gözlerini benden kaçırıp kapıya dikişinden anlıyorum. Şu kapıdan nasıl girdiyse öyle çık, der gibi bakıyor. Demiyor ama. “Sen mi geldin?” diye sormayı tercih ediyor. Kibar adam.

Hiç gocunmuyorum. İçimde bu huysuz, bu unutkan, bu yaşlı adama karşı bir şefkat var. Yüzsüzce “hı hı” deyip elimdeki susamlı ekmekleri gösteriyorum. Belki bu sefer beni sever, belki bir susamlıya bakıyordur aramızdaki şey.

Plak dönmeye başladı.

Oturduğu mor berjerden kalkacak gibi değil. Onunla berjeri, kralıyla tahtı gibi bir bütün. Kahvaltının daha sonraya kaldığını anlıyorum, karşısındaki koltuğa oturuyorum ben de. Ne de olsa vaktimiz çok. Bu evde bitmeyen tek şey vakit.

“Üniversite yıllarında, gazetecilikte okurken bir kitapçıda çalışıyordum aynı zamanda.” diye başladı anlatmaya.

Geçen hafta da çalışmalarını uluslararası dergilerde yayımlanmış bir psikologdu. Ben de en zorlandığı hastalardan birisiydim. Bana reçete bile yazmaya kalktı. Fehmi Bey’in sinir bozucu olduğu sıradan bir gündü...

Merak ediyormuş gibi davrandım. Beni ciddiye alıp yüzüme baksaydı eğer daha inandırıcı olurdu belki. Fehmi Bey, bütün ciddiyetiyle devam etti:

“Bir sürü insan gelip gidiyordu. Çoğu öğrenciydi. İş çok kısa sürede kaptım. Her şeyden ben sorumluydum. Kitapları ben teslim alıyordum, sisteme ben giriyordum, raflara ben diziyordum, müşterilere ben satıyordum, paranın hesabını ben tutuyordum. Sahibi, yaşlı bir adamdı. Bana kısa sürede güvendi, kitapçının anahtarını teslim etti. Maaşımı haftalık alıyordum. Burslarımla beraber geçinmeme yetiyordu.”

“Fehmi Bey ne bursu, sizin aile servetinizle özel bir üniversite yaptırılırdı.” diye araya girmek istiyorum ama sinirlenmesinden korkuyorum. Ara sıra göz teması kurmaya başladı benimle. Herhâlde bu sefer ciddiye alıyor beni, diye heyecanlanıyorum bir yandan da. Masmavi gözleri var. Mesleğinden dolayı yüzüne yerleşmiş ciddiyetin aynısı gözlerinde ama ben bu cam gibi, sert, buzdan yapılmış gözlerinin arkasındaki ihtiyarı hep daha çok sevdim.

“Bir kız gelmeye başladı dükkâna...” diyor. Fehmi Bey’in eski aşkları hiç bitmiyor. Bütün bunları uydurmuyor ya. Bana kalan, hangisi gerçek hangisi hayal ürünü düşünüp durmak. Ne aşklar ne heyecanlar ne tutkular... Her anlattığı başka bir romanın konusu ama gözleriyle denk geldikçe hepsi inandırıcı. Fehmi Bey karizmatik bir adam, yetmiş yaşındayken bile.

“Geliyordu, ders kitaplarını alıp gidiyordu. Ben de her seferinde bir daha gelmeyecek diye korkuyordum. En sonunda kendi kendime bir daha gelirse adını öğreneceğim dedim. Ne yapıp edip öğreneceğim.”

Fehmi Bey kendisini bir hikâyede ilk defa korkan, çekinen taraf yaptı. Normalde en cesurdur o, sınırları olmayandır.

Arada konuştuğunda derin nefesler alıyor, sanki anlattıkça odanın dışında gerçekten bir kitapçı dükkânına gidiyordu. “En son gelişinde benden Vüs’at O. Bener’in öykü kitabını istedi. Ben de ‘Haftaya gelirsiniz elimizde olur.’ dedim. Aslında kitap vardı ama vermedim. Haftaya sözleşmiş olduk böylece.”

Fehmi Bey hem korkan hem de yalan söyleyen taraf olduğuna göre, bu seferki hatun sağlamış diye düşündüm. İyiden iyiye merak etmeye başladım.

“Nasıl bir şeydi bu kız?” diye sordum.

“Senin gibiydi.” dedi. “Çocuk gözleri vardı.”

Yutkundum.

Ben bu hikâyeyi biliyorum, ben bu kadını tanıyorum, ben o kitaba dokundum, ben o kadınla tanıştım.

Fehmi Bey’in buzdağına benzeyen gözleriyle salonun ortasında çarpıştı gözlerim. Yerimden doğruldum, yanına gittim, çöktüm, ellerimi dizlerine koydum, kafasını eğdi.

“Sana çok benziyordu. En çok sinirlendiğinizde benziyorsunuz birbirinize. O da senin gibiydi. Sınırını saklamak için her yolu denerdi de çocuk gözlerinden belli olurdu.”

Yaşlı, kırışık ellerini yanağıma götürdü. Gözyaşlarını sildi. Ellerimi yanağımda yaşlı elleriyle birleştirdim. Geri gitmesin diye sımsıkı tuttum, kaybolmasın diye gözlerimi yumdum.

Gözyaşlarım, babam, babamın ihtiyar elleri.

Babamın yaşlı, kırışık, soğuk elleri.

Gözyaşımın nemi, babamın elleri, ellerim.

Babam.

Koptuğumuz yerden yeniden birleştik bir an.

“Bediz.” dedi.

“Sen mi geldin?”